

Чл. 1 Ще има отъ сега миръ и приятелство между кралство Сърбия и княжество България.

Чл. 2. Една обща амнистия ще се провъзгласи взаимно въ полза на ония отъ приятелитѣ на Сърбия и на България, които може да сж се компрометирали прѣзъ войната, като сж служили на неприятеля.

Чл. 3. Окончателното опрѣдѣление на цѣлата граница между Сърбия и България ще се извърши на основа на берлинския договоръ и отъ техническо гледище отъ една сръбско-българска комисия. Тая комисия ще почне работата си мѣсець подиръ ратификацията на тоя договоръ.

Чл. 4. Сърбия ще плати на България едно обезщетение отъ 25 милиона лева, отъ които 20 милиона като военни разноски (подрѣжка на армията, замѣстване на материала и пр.) и 5 милиона за обезщетение врѣдитѣ, причинени отъ нашествието въ софийския, трънския и видинския окрѣзи. Това обезщетение ще се плати въ единъ срокъ отъ 5 години отъ датата на ратификацията на тоя договоръ и то въ рати по 5 милиона, отъ които първата ще се брои два мѣсеца слѣдъ ратификацията на договора.

ПИСМА ДО Г. КАРАВЕЛОВЪ.

Букурещъ 28 януари 1886.

Господинъ Министре,

Отъ шестѣхъ шифровани депеши, които имахъ честъта да Ви отправя до сега, Вие сте видѣли течението на първитѣ два заседания на делегатитѣ, изпратени, за да взематъ участие въ прѣговоритѣ за миръ между Сърбия и България.

Въ допълнение на тия депеши азъ днесъ имамъ честъта да Ви притворя текста на рѣчитѣ, произнесени при официалното откриване на заседанието, отъ ромжнския министъръ на външнитѣ дѣла и отъ делегатитѣ. Другитѣ рѣчи бѣха приготвени и написани. Моята не бѣше. Азъ мислѣхъ, че само Маджидъ-паша ще отговори на г. министра, но, като видѣхъ че и г. Миятовичъ извади да чете рѣчь, азъ се принудихъ да кажа думитѣ, които ще намѣрите въ тукъ притворения откъслекъ. Рѣчитѣ сж обнародвани както се изрекоха съ заключение на оная на Маджидъ-паша, която на мѣстото, дѣто